

Die toren verkoopt zichzelf!

ACHTER DE
SCHEURWIJN

DAGBLAD ZOMERSERIE

Verslaggevers van Dagblad van het Noorden bezoeken deze zomer plekken waar je niet zomaar binnenkomt. Vandaag de topsuite in De Koperen Hoogte. "Ik voel me een kind in de speelgoedwinkel."

Door Marijke Brouwer

W e rijden er via de A28 ontelbare keren langs. We tellen de auto's op de parkeerplaats. We denken er het onze van. Die toren. Dat restaurant. Die Hennie van der Most. Met z'n helikopter.

Hotelrestaurant De Koperen Hoogte in de voormalige watertoren in buurtschap De Lichtmis tussen Meppel en Zwolle.

General manager Ad van de Plas (47) weet raad met bevooroordeelde types. Met een zwierig gebaar haalt hij ze binnen, loodst ze door de zalen van het partycentrum, stapt met ze in de lift en vertelt onderwijl over de kinderziektes, over de successen, de veranderingen.

De misverstanden ook.

De Koperen Hoogte zou een entree hanteren van 50 euro. Helemaal niet waar! Ja, in de eerste maanden moesten bezoekers er 50 euro besteden, middels een onduidelijk pasjessysteem. Lieten ze de prijzige parfumeries en boetiekjes in de benedenzaal links liggen en bestelden ze alleen een kopje koffie en een appelgebakje; dan waren ze duur uit. Al snel zong rond dat De Koperen Hoogte exorbitante prijzen berekende, waarop het pasje werd afgeschaft, maar de mythe is gebleven.

Van de Plas wil dat dure imago afschudden. Hij zegt dat De Koperen Hoogte voor heel gewone mensen is, net zo gewoon als meneer Van der Most. Ze komen er om te trouwen, te feesten, te eten, te slapen, te drinken of te golfen. Niet meer om te win-

De Koperen Hoogte

Ondernemer Hennie van der Most kocht de voormalige watertoren in De Lichtmis in 1993 voor 1 gulden. De watertoren is gebouwd in 1932 en had een waterreservoir van 400 kubieke meter. Van der Most was acht jaar bezig met de verbouwing van de toren die in 2001 opende. Aan de voet ervan verscheen een groot zalencentrum voor feesten en partijen, de toren zelf is een hotel met in de top een draaiend restaurant. De Koperen Hoogte kan maximaal duizend gasten aan en telt 80 medewerkers.

kelen, want de sjeke winkeltjes zijn verdwenen.

Hoe dichtert Van de Plas de toren nadert, hoe guller zijn grijns, hoe trotser zijn toon. Hij weet wat hij doet, hij zegt: "Die toren verkoopt zichzelf."

En daar staat de toren, beneden middenin het zalencentrum, onwrikbaar, ook al is er een aquarium ingebouwd, wat eigenlijk logisch is voor een oude watertoren. Van de Plas gaat naar een van de twee buitenliften en zoeft naar de negende verdieping om daar een doorsnee hotelkamer te tonen, waarvan er 18 zijn, twee per etage. De elfde verdieping telt één hotelkamer en heet The Royal Suite. Van de Plas en zijn man brengen eens per jaar een nacht door in de kamer met een diameter van 23 meter, om hun huwelijk te vieren. "Wie doet je wat", zegt hij. "Ik voel me een kind in de speelgoedwinkel."

Op naar de twaalfde verdieping, voorheen het waterreservoir, waar de buitenlift stopt en de binnenlift verdergaat. Naar de derdiende verdieping waar de opslagruimtes zijn en de motoren van de buitenlift. En door gaat het, naar restaurant La Tour. In het midden de keuken waar de restaurant-

gasten in drie uur en zeven minuten omheen draaien. Het restaurant kan wel sneller draaien, maar dan wordt iedereen misselijk. Ze hebben immers ook al dat duizelingwekkende uitzicht.

Op de vijftiende verdieping is het café en van daaruit gaat een royale trap naar de Topsuite, waar menig bruidspaar of verliefd stel de nacht doorbrengt. Nooit eerder slapen zij op deze hoogte, nooit eerder zaten zij zo hoog in een bubbelbad, nooit eerder proostten zij onder een bijna echte sterrenhemel.

Het wordt nog mooier, op voorwaarde dat het niet té hard waait.

Er is een trappetje naar het dak van De Koperen Hoogte. Daar is een bed gemaakt en boven dat bed kan het dak eraf. Echt. Zodat we kunnen slapen onder de echte sterren. En er niet het onze van denken maar ons wanen in de zevende hemel.

Vooruit dan maar.